

hold, saa at man ikke, selv om man er blevet erstatningspligtig, kommer til at betale det ganske overvældende og uforudselige, som jeg før nævnte. Det er muligt, at det kunde være rigtigt at indføre en saadan Begrænsning, og naar man indfører en sliq Begrænsning paa andre Omraader, vil det være rigtigt ogsaa at anvende den overfor Jernbanerne. Men saa længe man ikke indfører Begrænsningen andre Steder — og man har hidtil ikke gjort det —, ser jeg ikke, hvorledes man kan opstille en Særregel for Jernbanernes Vedkommende. Naar Forholdet er det, at der i alle andre Tilfælde skal betales fuld Erstatning for den Skade, der virkelig er lidt, mener jeg, at det ogsaa maa være Tilfældet her. For den skadelidte er det jo ganske ens, om han bliver kørt ned af et Jernbanetog eller af et Automobil, naar han har lidt den samme Skade, og jeg ser ikke, hvorledes man kan opstille en Regel, hvorefter Automobilejeren kunde blive erstatningspligtig fuldt ud, men Banerne kun med visse maksimale Beløb. Dernæst mener jeg, at naar der saaledes er Spørgsmaal om Erstatningspligt uden al Forbindelse med Kontraktforholdet, kan man ikke indføre Forsørgelsessynspunkter. Man kan ikke lade Erstatningens Størrelse være afhængig af, om der er Trang til Stede, saaledes som Lovforslagets § 4, 3die Stykke, gør. Det er noget, som man ellers ikke kender i Erstatningslæren, og det er mig umuligt at se, hvorledes man kan indføre en saadan Regel i Forhold til Jernbanerne, naar den ikke gælder andre Steder. Og endelig vil jeg her med saa stor Bestemthed, som jeg formaar det, gøre gældende, at Domstolene maa være de kompetente ikke blot til at afgøre, om Erstatningsbetingelserne i Almindelighed foreligger, men ogsaa til at fastsætte Erstatningen. Det falder fuldkommen indenfor Domstolenes Opgave, og Domstolene har denne Opgave i alle andre Tilfælde af Erstatning udenfor Kontraktforhold, de Tilfælde, jeg før nævnte. Jeg ser ikke, at der kan være noget som helst berettiget i at unddrage Domstolenes Kompetence denne Afgørelse, fordi Modparten er en Jernbane.

Det var det første og vel ogsaa det betydningsfuldeste Afsnit af Lovforslaget. Det næste findes i § 5, jfr. § 6, og omtaler Erstatningskravet for beskadiget Haandbagage eller andre Ejendele, som en rejsende Person har ført med sig. Her er der altsaa kun Spørgsmaal om Forholdet til rejsende, og derfor kan jeg, overensstemmende med, hvad jeg før bemærkede, ikke have noget at indvende imod, at man begrænser Erstatningens Størrelse, navnlig naar denne bliver saaledes, som det er vedtaget i det andet høje Ting. Derimod savner jeg i § 5 en Bestemmelse om, hvad Erstatningsbetingelserne er. Der kan vel ikke være Tvivl om, at Grundbetingelserne maa være de samme som de, der er foreskrevne for Personskade, nemlig at Jernbanerne maa bære Ansvar et uden Hensyn til, om der foreligger Skyld hos deres Personale eller ikke. Men dette er ikke sagt, og efter en streng Lovfortolkning kunde man endog være tilbøjelig til at mene, at det maatte være udelukket. Det siges nemlig udtrykkelig i § 5, at Regelen om Ordning ved Kommission skal anvendes ogsaa i dette Tilfælde; men naar der intet tilsvarende siges om Erstatningsbetingelserne, ligger det nær at fortolke Paragraffen saaledes, at disse Betingelser gælder ikke, naar der er Tale om Haandbagage. Jeg vil henstille, at man fjerner al Tvivl ved at føje nogle Ord til om, at Erstatningsbetingelserne er de samme som efter § 1. Det koster jo kun lidt Tryksværte at faa det føjet til; hvis man ikke føjer det til, kan dette Spørgsmaal maaske blive Genstand for vidtløftige Processer.

Det 3die Afsnit findes i § 7, jfr. § 8, og det angaar det Spørgsmaal, som vi behandlede i 1914—15, nemlig Spørgsmaalet om Erstatning for Brand, forvoldt ved Lokomotivgnister. Her hævdes det, overensstemmende med det Hovedsynspunkt, som gøres gældende i 1ste Afsnit, at Jernbanerne er ansvarlige, uden Hensyn til, om der er Skyld hos Personalet, altsaa, at Skaden maa bæres som en Driftsudgift. Det er det Synspunkt, som jeg i sin Tid har hævdet, og da jeg fremdeles staar paa samme Standpunkt, kan jeg selvfølgelig ganske tiltræde § 7, forsaavidt angaar